

ה"ת 6418/12/21 - מדינת ישראל - יחידת להב 433 נגד מוחמד יאסין, אליאס יאסין 3. אוסאמה יאסין 4. אחמד יאסין

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 6418-12-21 יאסין ואח' נ' מדינת ישראל ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת מיסא זועבי
מבקשת	מדינת ישראל - יחידת להב 433
נגד	
משיבים	1. מוחמד יאסין 2. אליאס יאסין 3. אוסאמה יאסין 4. אחמד יאסין

החלטה

לפניי בקשה של המדינה להארכת תוקף החזקת תפוסים, עד ליום 1.02.2024, מכוח סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן: "פסד"פ") וסעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס - 2000 (להלן: "חוק איסור הלבנת הון") וכן סעיפים 32, 34 ו-43 לפסד"פ.

השאלה הנשאלת, במקרה דנן, האם בנקודת הזמן שבה אנו מצויים כשנתיים (22 חודשים) מאז החלה החקירה הגלויה, וכשבעה חודשים מאז הועבר התיק לעיון הפרקליטות, השתנתה נקודת האיזון, בבוא בית המשפט לדון בבקשה להארכת תוקף החזקת תפוסים, בפרשייה מסועפת, מרובת מעורבים וחשודים, שבוצעו בה אלפי פעולות חקירה, באופן שבו יש להורות על דחיית הבקשה כולה או חלקה.

אקדים מסקנה להנמקה ואציין כי בניסבות תיק זה, ומבלי להתעלם ממשיך התקופה בה מוחזקים התפוסים, והפגיעה הכרוכה כתוצאה מכך בזכויות המשיבים, מצאתי להיעתר לבקשה ואולם באופן חלקי ואני מורה על הארכת תוקף החזקת התפוסים ב- 180 ימים ולא עד 1.02.2024, כפי שעתרה המבקשת.

רקע והשתלשלות ההליכים

1. עסקינן ברשימת התפוסים המפורטת בנספח א לבקשה, ומכילה 58 פריטי תפוס הכוללים: נדל"ן, רכבים, כספים מזומנים, כספים בחשבונות שהופקדו לחשבון המשטרה, מסמכים, R-DISK ומטען WAINK, טלפונים

עמוד 1

- ניידים, פנקסי המחאות, ספחים של פנקסי המחאות, המחאות, מחשבים, משקפי שמש (שנטען, כמו בבקשה קודמת, כי ניתן להשיבם).
2. התפוסים מושא הבקשה, נתפסו בעקבות חקירה פלילית המתנהלת כנגד המשיבים, במסגרת תיק פל"א 451433/2021 בחיפושים אשר נערכו בבתי המשיבים ובחצריהם בתאריך 16.11.2021, ו/או הוצאו לגביהם צווי עיקול ו/או הקפאה וכל סעד אחר לטובת המבקשת.
3. ביום 16.11.2021, החלה חקירה גלויה כנגד מוחמד זערור המכונה "פרטיק" ושותפיו הפליליים העיקריים, אשר על פי החשד, קשרו קשר לביצוע עבירות על חוק המע"מ, פקודת מס הכנסה, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירות על חוק איסור הלבנת הון.
4. תשעה מהחשודים נעצרו, מעצרים הווארך מעת לעת עד ליום 10.12.2021 עת שוחרר החשוד המרכזי האחרון.
5. לטענת המבקשת, היקף העבירות המיוחס למשיבים עומד על 130 מיליון שקלים, בחישוב זהיר, ומעל 4 מיליארד שקלים במסלול הרחב, ואילו שווי התפוסים עומד על סך של כ- 16 מיליון שקלים (ראו פירוט בהחלטת מיום 15.07.22, סעיף 25).
6. בתאריך 13.12.2021, התקיים דיון בבקשה להחזרת תפוסים, בו הגיעו הצדדים להסכמות ולפיהן צווי הקפאה על החשבונות יוסרו לאחר העברת היתרות התפוסות לחשבון משטרת ישראל בבנק הדואר; כל השיקים שהופקדו בחשבון לפירעון עתידי עד שנתפסו ביום 16.11.2021, יוגשו לפירעון במועדם ותמורתם תופקד בפקדון נפרד, שלבעלי החשבון לא תהיה אפשרות לעשות בו שימוש או לתת הוראות בעניינו; שחרור שני כלי רכב שנתפסו בכפוף לתנאים המקובלים בפסיקה.
7. בתאריך 15.07.2022, לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, הוריתי על הארכת תוקף החזקת התפוסים ב- 180 ימים.
8. בתאריך 27.12.2022, הוריתי על הארכת תוקף החזקת התפוסים ב- 180 ימים נוספים.
9. בהמשך, הוגשה על ידי המבקשת הבקשה שבפניי, להאריך תוקף החזקת התפוסים עד ליום 1.02.2024.

טענות הצדדים

10. המבקשת שבה וחזרה על טענותיה כפי שהובאו בבקשות קודמות מיום 9.05.2022 וכן מיום 3.11.2022. במסגרת הבקשה, עמדה המבקשת על קיומו של החשד, שהתחזק מאוד לשיטתה מאז המעבר לחקירה גלויה, החשודים פעלו בקשר פלילי לפתיחת חברות קש, הפצת חשבוניות פיקטיביות ומתן הלוואות בריבית. חלק

- מהעבירות ובפרט עבירות של הלבנת הון בוצעו באמצעות ניכיון שיקים אצל נותני שירותים פיננסיים (להלן: "נשפ"ים") שונים וביניהם בנש"פ הרשום על שמו של משיב 1. המשיבים 2-4 בניו של משיב 1, שימשו כעובדים ו/או מנהלים בנש"פ כאמור, במהלך התקופה הרלוונטית לחקירה.
11. המבקשת הבהירה כי מדובר בפרשיה מסועפת, רחבת היקף ומרובת מעורבים וחשודים, אשר נחקרו כמקשה אחת וזאת לאור אופיין של העבירות, ומשך תקופת ביצוען.
12. המבקשת הוסיפה וטענה כי, בתאריך 29.12.2022 הועברה כלל הפרשייה לעיון הפרקליטות לשם בחינת חומר הראיות והכנת כתבי אישום. המבקשת שבה והדגישה כי מדובר בהיקף רחב ביותר של חומרים.
13. כל עילות התפיסה, אשר היו קיימות ערב העברת התיק לפרקליטות, עודן קיימות והחשד הסביר לא פחת. מכאן, קיים צורך בהארכת תוקף החזקת התפוסים וצווי המניעה, לצורך הבטחת אפשרות מימוש חילוטו של הרכוש התפוס.
14. במעמד הדיון בפניי, הגישה המבקשת מכתב מטעם פרקליטות מחוז חיפה (מב/1) וכן חומר סודי לעיון בית המשפט (מב/2 ו- מב/3). המבקשת טענה כי, מדובר בחקירה יעילה ביותר שנמשכה כשנה, כאשר תיקים מורכבים בהיקף זה, נחקרים לרוב תקופה ארוכה באופן משמעותי מפרק זמן זה. היקף החקירה אדיר והתבצעו מעל 160 פעולות חקירה פרונטליות, לצד אלפי פעולות נוספות. נטען, כי המשיבים נמנים על המעורבים בתיק, שרכושם נתפס כאשר רק חלקם נעצר במסגרת חקירת הפרשה. עוד נטען, כי צוות הפרקליטות ליווה את הליך החקירה לאורך כל הדרך, ועתה לאחר שהועברו חומרי החקירה, יש לאפשר לימוד החומר וקבלת החלטה, כאשר טרם נתקבלה דרישה מהפרקליטות להשלמות חקירה.
15. המבקשת הוסיפה כי לאחרונה היא גיבשה, עם חלק מן החשודים, הסכמות להארכת תוקף החזקת התפוסים לתקופה העולה על 180 יום, מתוקף הוראת סעיף 35 לפסד"פ, שלמעשה אינה מגבילה את משך הארכת תוקף התפיסה. עוד נטען כי בהתאם לפסיקה, הארכה של מעל 180 יום צריכה להתייחס לשלוש מסמרות: חלוף הזמן; עוצמת הראיות ותכלית ראוייה. המבקשת עמדה בעקרונות אלה, ואין אנו נמצאים בשלב בו נקודת האיזון בין הפגיעה בזכויות המשיבים לסמכות החילוט השתנתה.
16. ב"כ המשיבים התנגד נחרצות לבקשה להארכת תוקף התפוסים עד ליום 1.02.2024. נטען, כי לפני כשנה וחצי, פשטה משטרת ישראל יחד עם רשויות המס על ביתו ועסקו של המשיב 1 במסגרת פשיטה נרחבת על הכפר בו מתגורר המשיב 1 וכחלק מפרשייה שאין למשיבים בכלל, ולמשיב 1 בפרט, כל חלק בה. במסגרת הפרשה נתפס כל רכושם של המשיבים. בכדי למנוע את קריסתם הכלכלית המיידית של המשיבים ולאפשר להם בכל זאת לחזור לפעילות עסקית, הוסכם על שחרור חשבונותיהם המוקפאים בכפוף להעברת מלוא יתרות הזכות בהם לטובת המבקשת לצרכי חילוט עתידי, וכן תפיסת מזומן ורכוש נוסף.
17. מדובר בבקשה זהה לבקשות קודמות שהוגשו על ידי המבקשת, למעט שינויים מינוריים ושוליים ביותר העומדים לחובת המבקשת, ומלבד העובדה כי המבקשת עותרת לתפוס את כל רכושם של המשיבים לפרק זמן העולה על 180 ימים כפי שביקשה בעבר. תפיסת כל רכושם של המשיבים בכלל, והמחאות רבות בפרט, בגובה מיליוני

שקלים השייכים ללקוחות העסק, כמו גם הכסף המזומן שנתפס השייך לעסק, הסבו ועדיין מסבים להם נזק כלכלי אנוש ובלתי הפיך.

18. יתרות הזכות שהועברו למבקשת היו והינם "צינור חמצן" לפעילות העסק באשר אין עסקינן בכספים אישיים של המשיבים, אלא המדובר בהמחאות שנפרעו בחשבונות המשיבים לאחר שהתקבלו כדין מלקוחות העסק שאינם קשורים כלל ועיקר לפרשייה ומוצאים עצמם כמי שאיבדו כספם, ובסכומי כסף במזומן אותם נדרש היה העסק להחזיק כחלק מפעילותו כנותן שירותים פיננסיים. מכאן, שגם אם יש בסיס לחשדות, ולשיטת המשיבים אין, עדיין המשך תפיסת רכושם והכספים השייכים לצדדי ג' מוביל לפגיעה בלתי הפיכה במשיבים, כך שגם אם חפותם תוכח, לא ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו.

19. יתרה מזאת, משעברה כשנה וחצי מאז נתפס רכוש המשיבים, התמונה העובדתית הולכת ומתבהרת וממנה עולה כי אין למשיבים קשר לפרשה, וככל ושמם שורבב אליה הרי שהם נפלו קורבן מבלי שהיו מודעים לביצוע מעשים כאלו או אחרים המיוחסים לצדדים שלישיים. נוכח הזמן הרב שחלף, כמו גם העובדה שהתפיסה לא תסתיים בעוד כ-240 ימים, הרי שיש ליתן בכורה לזמן שחלף ולעוצמת הפגיעה בקניינם של המשיבים על פני אינטרס החילוט והמשך תפיסת הרכוש.

20. למצער, ביקש ב"כ המשיבים, להורות על שחרור יתרות הזכות שהועברו לקופת החילוט שמקורם בהמחאות ובכספים שהתקבלו על ידי צדדים שלישיים ויתרת הרכוש תיוותר תפוסה ברישום בלבד.

21. במעמד הדיון לפניי, חזר ב"כ המשיבים על טיעונו והוסיף כי, מדובר בהארכה רביעית, כאשר החידוש היחיד הינו העברת התיק לפרקליטות, מבלי שהמשיבים קיבלו ידוע בעניין זה. מטיעוני המבקשת למדים כי התמונה הראייתית בשלב זה איננה ברורה, לא ברור מדוע הגושה בקשת ארכה עד ליום 1.02.2024, כאשר לשיטת ב"כ המשיבים גם בחודש פברואר המבקשת צפויה להיות באותה הסיטואציה. בהתאם לפסיקה, על מנת לבחון האם השתנתה נקודת האיזון, יש לבחון את פרק הזמן שחלף ואת פרק הזמן שעתידי לעבור.

22. עוד עמד ב"כ המשיבים, על הפגיעה החמורה במשיבים, עת רוקנו חשבונות הבנק שלהם וכל רכושם נלקח והם נאלצו להתחיל את חייהם הכלכליים מבראשית. נטען, כי מזה שנה וחצי המשיבים נאנקים להתקדם ועתה מבקשים מהם להמשיך בסבלם עוד חצי שנה ואף יותר.

23. אשר להתקדמות החקירה, טען ב"כ המשיבים, כי על פי הידוע להם, במשך כחצי שנה לא נעשה דבר בכל הקשור למשיבים דנן. בנסיבות אלו, אין לקחת את המשיבים כבני ערובה ויש לשחרר כחמשה מיליון שקלים על מנת לאפשר למשיבים להתנהל כבעבר. לחילופי חילופין, נטען שיש לכל הפחות להורות על שחרור כספי חתונה של הבן הצעיר, שאינו חשוד או קשור לפרשה.

24. נטען, כי קיימת ירידה בהיקף פעילות העסק, אשר לא הוטל כל דופי בפעילותו, לרבות לאחר ביקורת של רשות המסים. בחינת פעילות העסק לאורך השנים מצביעה על התנהלות תקינה, חוקית וישרה.

25. ב"כ המשיבים התייחס גם לנסיבות האישיות של המשיבים, ושב וטען כי יש לבחון אך את חלקם בפרשה, ובדגש על חלקו של משיב 2, בשים לב לעובדה שמשיב 4, הוא זה שניהל את העסק עד שלב מסוים בו פוטר על ידי אביו, ורק לאחר פיטורי המשיב 4 מונה משיב 2 לנהל את העסק. נטען, כי התקופה בה ניהל משיב 2 את העסק, אינה רלוונטית למרבית העבירות המיוחסות למשיבים. אין לראות חלקם של כלל המשיבים כמקשה אחת. המשיב 1 נתן לילדיו לנהל את העסק, והוא לא הכיר את הדברים שנעשו, ככל ונעשו, בעסק.

26. במענה לטענות המשיב, נטען על ידי ב"כ המבקשת כי, הטענות הן ביחס לעוצמת החשדות וחלקו של כל משיב בפרשה והן ביחס לכספי החתונה נטענו בעלמא. בית המשפט נתן החלטה מנומקת לאחר שבחן את חומר הראיות הגולמי, על החלטה זו לא הוגש ערר ואין לפגוע בעקרון סופיות הדיון. אשר לחלוף הזמן, המבקשת הפנתה לפסיקה של בית המשפט העליון, במסגרתה הורה בית המשפט לאחר שקבע כי השתנתה נקודת האיזון, לשחרר חלק משווי הרכוש התפוס, בחלוף חמש שנים. בענייננו, לנוכח היקף הפרשה ומשלא חלף זמן ניכר, אין להורות על שחרור התפוסים.

דין והכרעה

27. לאחר שעיינתי בבקשת המבקשת ובתגובת המשיבים ובכלל החומר שהונח לפניי, וכן לאחר ששמעתי את טענות הצדדים לפניי, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל בחלקה. כמפורט להלן.

28. הסמכות לתפיסת חפץ, אין בה בכדי להקנות סמכות נמשכת להמשיך ולהחזיק בחפץ. במרוצת השנים, הובהר בפסיקה רחבה כי "לא הרי תפיסת חפץ כהרי המשך ההחזקה בו" (בש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(2) 464 (22.05.2000) (להלן: "**עניין עובדיה**")). ככל שבחלוף הזמן העילה לתפיסת החפץ או התכלית שלשמה נתפס יחדלו מלהתקיים, תפקע גם סמכות המשטרה להחזיק בו (בש"פ 7992/22 **עדנאן נורי נ' מדינת ישראל**, פסקאות 10-11, [פורסם בנבו] (1.03.2023) (להלן: "**עניין נורי**")).

29. התפיסה נועדה להבטיח, בין היתר, את החילוט העתידי, אם וכאשר יורשע החשוד, והיא כרוכה בפגיעה בזכויות הקנייניות של החשוד כשנגד אותה הפגיעה עומד האינטרס הציבורי בחילוט העתידי. בית המשפט העליון עמד על האיזון הנדרש מבית המשפט לעשות, כאשר הוא דן בבקשה להארכת תוקף החזקת תפוסים, כאשר מצד אחד יש לבחון את הצורך בהמשך התפיסה לצורך הגשמת תכליתה, ומהצד השני יש לבחון את הפגיעה בזכות הקניין, בשים לב לחלוף הזמן מעת התפיסה ולהתמשכות הפגיעה ובשים לב לחזקת החפות העומדת לחשוד (בש"פ 302/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (12.03.2006) (להלן: "**בש"פ לרגו**")). הן בבחינת סיכויי ההרשעה וסיכויי החילוט בתום ההליך, והן בבחינת הנזק שנגרם לחשודים וחלופות תפיסה אפשריות.

30. כאשר נבחנת בקשה לתפיסה או החזרת רכוש, מצווה בית המשפט להגביל מידת הפגיעה ברכוש למינימום ההכרחי (רע"פ 4526/18 **שאול אלוביץ נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (5.08.2018) (פסקה 17). לפיכך אם ניתן לנקוט אמצעים "חלופיים" שדי בהם כדי להבטיח את אפשרות החילוט או השגת תכליתו בעתיד, תוך פגיעה פחותה בקניינו של בעל הרכוש, יש להעדיף על פני סעד זמני של תפיסת הרכוש והחזקתו עד תום ההליך המשפטי (בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' סיטבון** [פורסם בנבו] (31.10.2007) (להלן: "**עניין סיטבון**")).

31. בית המשפט העליון חזר והדגיש בענין נורי כי, "ייתכן שחפץ יתפס מכוח מספר עילות, כך שגם אם עילה אחת תפקע, עילה אחרת תעמוד בעינה; ואף ייתכן כי בחלוף הזמן תקום עילה חדשה, שלא הייתה רלבנטית במועד

התפיסה" (פסקה 10). לפיכך, בבוא המשטרה ובתי המשפט להפעיל ביקורת שיפוטית מכוח הפקודה, עליהם לשוב ולבחון אם המשך החזקת התפוס נעשית כדין. תחילה, יש לבחון אם בנקודת הזמן הנוכחית קיים **מקור סמכות המשולב עם תכלית**, המאפשר להוסיף ולהחזיק בתפוס. ככל שהתשובה לכך חיובית, יש להוסיף ולבחון את **מידתיות ההחזקה** בנסיבות העניין, קרי, אם ניתן להשיג את התכלית שלשמה מוחזק התפוס בדרך אחרת, של "חלופת תפיסה" שפגיעתה בחשוד או הנאשם פחותה (בש"פ 8353/09 **מגאלניק נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 [פורסם בנבו] (26.11.2009)).

32. במסגרת האיזונים שעורך בית המשפט עליו להתחשב בסוג התפוסים, ביכולת ההיפרעות מהם בתום ההליך, ובאפשרות להקטנת הנזק הנגרם למשיבים, תוך שבית המשפט משווה לנגד עיניו בכל עת את חזקת החפות, כאשר בשלב זה הם בגדר חשודים בלבד (ע"פ 6532/17 **מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים**, פסקה 37 [פורסם בנבו] (8.04.2018) (להלן: "**ענין חסדי דוד**")). בכלל זה יש לבחון את היקף החילוט הנהוג בנסיבות דומות.

33. על כן, שומה לשקול, בכל שלב את הצורך בהמשך התפיסה לצורך הגשמת תכליתה ולאזן אינטרס זה אל מול הפגיעה בזכות הקניין, שצריכה להיות לפי חוק, במידתיות ולתכלית ראויה, ובשים לב לחלופי הזמן מעת התפיסה ולהתמשכות הפגיעה ולחזקת החפות העומדת לחשודים (בש"פ לרגו).

קיומו של חשד סביר

34. בית המשפט העליון עמד על "החשד הסביר" הדרוש במקרים כבענייננו, וקבע כי "החשד הסביר" שדרוש במקרים כגון זה שלפנינו, הוא סיכוי סביר לכך שהמבקשים ביצעו את העבירות בהן הם חשודים, וזאת באמצעות עיון בחומר הקיים והתפתחות החקירה המשטרית" (בש"פ 829/22 **חברת אליאבוסין ללאסתתמר וללעקאר נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (13.04.2022)).

35. בהחלטותי הקודמות מיום 15.07.2022 ומיום 27.12.2022, קבעתי כי קיים חשד סביר לביצוען של העבירות המיוחסות למשיבים, בהיקף עצום של עשרות מיליוני שקלים (החלטה מיום 27.12.22, סעיף 29). באותן החלטות, נתתי דעתי, בהרחבה לטיעוני ב"כ המשיבים, הן לגבי חלקם של המשיבים במסגרת הפרשה והן לגבי חלקו של כל אחד ואחד מן המשיבים, בדגש על חלקו של משיב 2. על החלטה זו לא הוגש ערר. גם עתה, שבתי ועיינתי בדו"ח הסודי והחומרים שהונחו לפניי, ולא מצאתי כי דעתי ביחס לקיומו של חשד סביר הקושר את המשיבים לעבירות שיוחסו להם, השתנתה מאז החלטותי הקודמות.

36. כעולה מטיעוני המשיבים, בחלוף הזמן התבררה התמונה ולפיה אין למשיבים כל קשר לפרשה, וכי שמם שוררב לפרשה זו. לא מצאתי לקבל את טענות המשיבים בענין זה. כפי שציינתי בהחלטות הקודמות, חומרי החקירה שהונחו לעיוני, מבססים חשד סביר **בעוצמה גבוהה** הקושר את המשיבים, לרבות משיב 2, לעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות; קשירת קשר לפשע; זיוף; שימוש במסמך מזויף; עבירות בניגוד לחוק איסור הלבנת הון; עבירות בניגוד לחוק לצמצום השימוש במזומן; רישום כוזב במסמכי תאגיד והשמטת הכנסות במזיד. כאמור, עם תום החקירה, הועבר התיק לעיון הפרקליטות לבחינה וקבלת החלטה בשאלת ההעמדה לדין. התשתית הראייתית שהתגבשה לחובת המשיבים, לא השתנתה והיא נותרה מבוססת, והעובדה כי טרם התגבשה

החלטה על ידי הפרקליטות, לנוכח היקף הפרשה, אין בה לפגוע בעוצמת החשדות שהיו קיימים ערב העברת התיק לעיון הפרקליטות, אך בשל חלוף הזמן.

37. כפי שצינתי בהחלטות קודמות (ראו החלטתי האחרונה מיום 27.12.2022), לנוכח השלב בו נמצא ההליך, והזהירות הנדרשת, לא ניתן לפרט מעבר לנדרש אודות החשד הסביר, ואולם די אם אציין שלא ניתן, בשלב זה, לקבל את טענת המשיבים לפיה אין להם קשר לפרשה או כי לא ידעו אודות העבירות שבוצעו בנש"פ. טענתם כי הם קורבן בפרשה אינה עולה כלל בקנה אחד עם חומרי החקירה הגולמיים שהוצגו בפניי ואשר מבססים חשד לביצוע עבירות בהיקפים של מיליוני שקלים וביצוע עבירות מרמה והלבנת הון נרחבות.

מידתיות התפיסה

38. כאמור, בבואו של בית המשפט לבחון את מידתיות התפיסה, עליו לשקול את פוטנציאל החילוט; קצב התקדמות החקירה; פרק הזמן שחלף מאז מועד התפיסה ופרק הזמן שצפוי לחלוף (ע"פ 80/19 מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.08.2019)); עניין סיטבון; רע"פ 6709/15 דנה שירותי נמל ולוגיסטיקה בע"מ נ' משטרת ישראל, [פורסם בנבו] (21.01.2016)). כך למשל, בעניין מאיר שאיבות, צומצם היקף התפיסה הזמנית בשל חלוף הזמן, בו הרכוש היה תפוס משך חמש שנים.

39. אשר לפוטנציאל החילוט, כפי שהוריתי בהחלטתי הקודמת, דעתי עודנה בעינה ביחס לפוטנציאל החילוט. לנוכח עוצמת החשד הסביר ותכלית החילוט, הרי שפוטנציאל החילוט לגבי התפוסים שריר וקיים.

40. בחינת העבירות המיוחסות למשיבים מעלה כי היקף העבירות, עולה משמעותית על שווי הרכוש שנתפס, וגם אם יצטמצם היקף העבירות, הרי שהוא עדיין יעלה משמעותית על שווי התפוסים. כך יוצא כי פוטנציאל החילוט, בשים לב לתשתית הראייתית המונחת בפניי הינו גבוה מאוד.

41. אשר לחלוף הזמן מאז התפיסה, אינני מתעלמת מפרק הזמן שחלף מאז הפכה החקירה לגלויה. יחד עם זאת, עסקינן בפרשה מורכבת ומסועפת, מרובת מעורבים וחשודים, בה בוצעו אלפי פעולות חקירה, בפרק זמן של כשנה. בחינת פרק הזמן שחלף, בהקשר של החזקת תפוסים, בדומה להליכי מעצר, נבחן בהלימה לחומרת העבירות, היקף הראיות, מספר המעורבים והחשודים, והוא אינו יכול להיבחן בחלל ריק, והרי לא דומה חלוף זמן של שנתיים מאז הפתיחה בחקירה הגלויה בתיק בעל היקף נרחב כמו במקרה דנן, לחלוף שנתיים בתיק עם היקף חקירה מצומצם או שאינו מורכב להכרעה.

42. עוד יש לבחון במסגרת בחינת המידתיות, בהקשר של חלוף הזמן, קצב קידום החקירה, מספר פעולות החקירה שבוצעו ומורכבותן והשלמות החקירה לביצוע, משך הזמן בו הועמד התיק לעיון התביעה והפעולות שננקטו לגיבוש עמדה בתיק, האם נדרשו השלמות חקירה אם לא ועוד.

43. כמפורט, החקירה הסתיימה והתיק הועבר לבחינת הפרקליטות לפני כשבעה חודשים. חקירת המשטרה

התנהלה בקצב מהיר ומספק (ראו: ע"ח (נצ') 45816-11-22 **עלי אבו נסרה נ' משטרת ישראל -להב 433**, פורסם בנבו] (28.11.2022), שם התייחס בית המשפט המחוזי הנכבד לקצב קידום החקירה בפרשה, עוד בטרם העברת התיק לעיון הפרקליטות).

44. אשר למשך הזמן בו נבחן התיק בפרקליטות, המבקשת הבהירה כי מדובר בפרשה מסועפת, כאשר המשיבים אינם "בן יחיד" בתיק החקירה, וכי נדרש פרק זמן לגבש החלטה בשאלת ההעמדה לדין, לתמיכה בטענה הפנתה המבקשת למכתב מטעם הפרקליטות (**מב/1**). בחנתי את האמור במכתב, ועמדתי על התקדמות הטיפול בתיק, ונתתי דעתי לעמדה כי נדרשת הארכת תוקף החזקת התפוסים נוכח ההיקף העצום של חומר הראיות אשר דורש זמן לשם בחינה מעמיקה בהיבט הראיות ועיבודן ולא מצאתי כי עסקינן בבקשה שאיננה מידתית בנסיבות הענין.

45. כידוע, בכל הנוגע למשך טיפול התביעה, פועלת התביעה בהתאם להנחיית היועץ המשפטי - 4.1202 - "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום". מטרתה של הנחיה זו להציב בפני התביעה הכללית מגבלות זמן ברורות עד להחלטה בדבר הגשת כתב אישום או סגירת התיק, תוך קביעת מנגנוני פיקוח ובקרה על קצב הטיפול של התביעה בתיקים המגיעים לטיפול. העיקרון המנחה בהנחיה זו הוא החובה לעשות כל מאמץ להשלים את הטיפול בתיק, מבחינתה של התביעה, עד לקבלת החלטה סופית בתיק בפרק הזמן הקצר ביותר האפשרי. בעבירות מסוג עוון ובעבירות מסוג פשע שדין עד עשר שנות מאסר יש לפעול לסיום הטיפול בתיק בתוך 18 חודשים (התקופה ניתנת להארכה, בהתאם לנסיבות ובאישור פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות ובהמשך המשנה לפרקליט המדינה). יחד עם זאת, בהנחיה נקבע, שיש ליתן עדיפות לתיקים, בין היתר, כאשר החשוד נתון במעצר או בתנאים מגבילים, חשוד הנתון תחת מגבלה של איסור עיסוק, או חשוד שנתפסו מרשותו כספים או מיטלטלין בהיקף ניכר, כמו במקרה דנן (סעיף 3 א' להנחיה).

46. על יסוד האמור לעיל, ולנוכח היקף הפרשה, והחומר שהועמד לעיון הפרקליטות, לא ניתן לקבוע כי פרק הזמן איננו סביר עד כי יש להורות מטעם זה על דחיית הבקשה.

47. אשר לטענות הנוספות שהועלו על ידי המשיבים, וביניהן כי הכספים שנתפסו אינם פרי עבירה, כאשר חלק מן הכספים הינם כספי חתונה, אין לי אלא לחזור על הקביעות שלי בענין זה בהחלטות הקודמות, שאין מקום לאבחן בין סכומי הכסף שמקורם בעבירה והם מהווים "רכוש אסור", עם סכומי כסף "כשרים" אשר על פי הנתען מקורם בפעילות לגיטימית. משעה שעורבבו כספי העבירה עם כספים שמקורם בפעולות לגיטימיות, לא ניתן עוד להבחין בין הכספים, וכלל הכסף שנתפס מהווה "רכוש אסור" אשר ניתן לחלטו (ראה החלטתי מיום 27.12.2022 בפסקה 25).

48. אוסיף כי טענת המשיבים כי מדובר בכספים שאינם פרי עבירה וחלקם ממתנות חתונה, נטענה בעלמא וללא כל ביסוס, משכך, אינה יכולה להתקבל בשלב זה. סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, קובע כי ניתן להורות על חילוט של רכוש בשווי הרכוש בו נעברה העבירה. גם בפסיקה נקבע, כי אין צורך שלרכוש המחולט יהיה קשר לביצוע עבירה, וניתן לחלט רכוש כשר וחוקי, כל עוד הוא שווה ערך לרכוש הקשור בעבירה (ע"פ 6889/11

מדינת ישראל נ' אלירן עובד [פורסם בנבו] (15.05.2012).

49. לסיום, לצו החילוט תכלית הרתעתית עתידית לגרום לכך כי "לא יצא חוטא נשכר" ותכלית בעלת אופי קנייני "הוצאת בלעו של הגזלן מפיו". יתרה מכך, נקבע לא אחת, כי חילוט מלוא סכום העבירה הנו הכלל וחריגה מכך, מחייבת נימוקים מיוחדים שעל בית המשפט לפרטם. (ראו למשל: ע"פ 1872/16 דז'לטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2017); עניין חסדי דוד; ע"פ 7701/17 סנדלר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.10.2017)). בנוסף, בענייננו, שווי התפוסים נופל באופן משמעותי מהיקף העבירות המיוחסות למשיבים, ומשכך ראוי לאפשר למבקשת להחזיק את מלוא התפוסים שברשותה.

50. לאור כל האמור, בנסיבות העניין גובר בשלב זה האינטרס הציבורי הקיים על האינטרס הפרטי של המשיבים (השוו: בש"פ 8353/09 מגאליניק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.11.2009)).

משך תקופת הארכה

51. משקבעתי כי אין מקום, בשלב זה להורות על השבת התפוסים, עתה יש להכריע לגבי משך תקופת הארכה. הצדדים אינם חולקים על כך שבהתאם להוראות הפקודה, לבית משפט השלום ישנה סמכות להאריך את תקופת ששת החודשים האמורה, וזאת בתנאים שיקבע, ואולם המבקשת סבורה כי אין להגדיר גבולות לשימוש בסמכות האמורה ל- 180 ימים, בכל פעימה.

52. הסמכות להארכת תפיסתו של רכוש לצורך חילוט עתידי לפי חוק איסור הלבנת הון, מצויה בשילוב בין הוראת סעיף 26(א) לחוק איסור הלבנת הון לבין הוראת סעיף 35 לפסד"פ (בש"פ 1359/17 מדינת ישראל נ' ברוך [פורסם בנבו] (15.03.2017)).

53. בבג"צ 2393/91 עזריאל פרידנברג נ' פרקליטות המדינה, פ"ד מה(4) 490, נקבע:
"לשון סעיף 35 לפקודה אין כדי ללמד, כי בית המשפט אינו מוסמך להאריך את תקופת התפיסה, כשחלפו שישה חודשים ולא הוגש כתב-אישום.... והארכה בדיעבד אף היא במשמע, בהקשר החקיקתי והמהותי בו אנו עוסקים. וכבר עמד על כך הנשיא שמגר בד"נ 16/85 [2], בעמ' 453. בעניין אחר, הנוגע להארכת מאסר-על-תנאי, כי - "ההתחקות אחר משמעותה של התיבה 'הארכה', במידה שניתן ללמוד ממנה לגבי עניין תחילת התוקף, אינה בגדר חיפוש אחר המענה הלשוני הישיר אלא בחינה של מה שמשמע מן הנוסח. לשון אחר, לאור נוסחו של הסעיף, שאינו דן במישרין בשאלת המועד המעניין אותנו, יש ממילא משמעות מוגבלת לחיפוש אחר מובן הרגיל של המלים ואחר פירושן הלשוני; במקום זאת יש מקום לבחינתם של ההקשר החקיקתי ושל ההקשר המהותי-ענייני".

54. עוד נקבע בפסיקה כי הארכה כאמור איננה יכולה להיות לצמיתות אלא שעליה להינתן לזמן מסוים, לתכלית מסוימת ומטעמים ראויים. כך, למשל, נקבע כי ניתן להאריך את התקופה מקום בו החקירה לא נסתיימה, טרם הוחלט אם יוגש כתב אישום נגד מי שהחפץ נתפס בידו, או כאשר קיימת מחלוקת באשר לזהות בעל הזכות בחפץ (ענין עובדיה). בהקשר זה נקבע כי בבואו לאשר בקשה להארכת החזקה בחפץ, על בית המשפט לאזן כראוי בין האינטרס הציבורי לזכות הקניין (בש"פ 5564/14 טננבאום נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]

18.09.2014); בש"פ 555/07 **יחיא נ' משטרת אריאל**, פסקה 12 [פורסם בנבו] (06.03.2007); רע"פ 7600/08 **אברם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] פסקאות 10-11 (13.08.2008).

55. אכן, הוראת סעיף 35 לפסד"פ אינה מגבילה את משך הארכת תקופת ההחזקה בתפוסים, הסעיף גם לא הגביל את משך תקופת הארכה לתקופה קצובה בדומה לחוקים אחרים. מרגע שנתפס, לבית המשפט סמכות רחבה ליתן צווים לגבי התפוס, ובכלל זה להאריך את משך החזקתו מעבר לתקופה האמורה, להורות על שחרורו מידי המשטרה או לנהוג בו בדרך אחרת (ראה: עניין נורי, פסקה 9; בג"צ פרידנברג, פסקה 8).

56. בנסיבותיו של תיק זה, סבורני כי יש להורות על הארכת תוקף החזקת התפוסים ב 180 ימים נוספים, לנוכח חלוף הזמן מאז תפיסת הרכוש, וזאת על מנת לאפשר פיקוח שיפוטי הדוק (ראו והשוו: רע"פ 4487/18 **נתן פורמן נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (28.06.2018)).

57. מבלי לקבוע מסמרות, אעיר שאינני בטוחה כי מטעמים של פרשנות תכליתית, והרמוניה חקיקתית, יש להורות על הארכת תוקף החזקת התפוסים, בכל פעימה, לתקופה העולה על ששת החודשים הראשונים, שנקבעו בסעיף 35 לפקודה (ראו והשוו למשל: סעיף 111(ה) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 שכותרתו "העשיה בתפוס", העוסק בהארכת תוקף תפיסת טובין; סעיף 58 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 שכותרתו "תוקף הערובה", העוסק בהארכת תוקף תנאי השחרור בערובה טרם הגשת כתב אישום; 36 ו' לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 - "סעדים לחילוט רכוש").

58. סבורני כי את הוראת סעיף 35 לפסד"פ, יש לפרש על פי תכליתה של ההוראה ולא בדרך של פרשנות מילולית מצמצמת. והרי אין חולק כי ככל שחולף הזמן, מבלי שמוגש כתב אישום נגד החשוד, מתעצמת הפגיעה בו ובקניינו, ומכאן החשיבות לקיים דיון תקופתי ומהותי, על מנת למנוע פגיעה בלתי מידתית בזכויותיו.

59. לא זו אף זו, קביעה שתקופת הארכה, בכל פעימה, איננה קצובה, עלולה לגרום לחוסר בהירות דיונית, שדי בה כדי להניא אותנו מלילך באותה הדרך, ודומה כי לא בכדי התפתח לו נוהג, משך שנים רבות, להגיש בקשות ארכה להחזקת תפוס שאינה עולה על 180 ימים, בכל פעימה, אלא אם מוגשת בקשה מוסכמת להאריך מעבר לתקופה זו. (ראו למשל: בש"פ 6951/13 **הלוי נ' משטרת ישראל, מפלג הונאה ת"א** [פורסם בנבו] (10.12.2013), באותו ענין נקבע שהיה מקום להגביל במסגרת ההחלטה את פרק הזמן שבו רשאית המשיבה להחזיק בתפוסים בלא שהוגש כתב אישום. שכן, הארכת התקופה שבה מחזיקה המדינה בתפוסים לפי סעיף 35 לפקודה "אינה יכולה להיות לצמיתות ועליה להינתן לזמן מסוים", והמדינה הסכימה כי החזקת התפוסים תוגבל למשך 180 יום בלבד, וכי ככל שלא יוגש כתב אישום עד אז, תפנה בבקשה מתאימה לבימ"ש השלום אם תבקש להאריך את ההחזקה בתפוסים).

60. מעבר להיבט המעשי, גם טעמים שבאחידות כללי סדר הדין תומכים באותה מסקנה. קביעה כזו, אינה עולה בקנה אחד עם סדרי הדין הנהוגים בהליכים מקבילים בהם נקבע כי תקופת הארכה מעבר לפרק הזמן הראשוני נעשית לתקופה קצובה דומה לכל היותר לתקופה הראשונה, ואף במקרים פחותה מתקופה זו. על מעמדה הפרשני של אחידות הפרוצדורה הפלילית ראו בש"פ 4455/00 **מדינת ישראל נ' בדווי**, נד(4), 802 794 (2000), שם נקבע:

"ההנחה הבסיסית האמורה להנחותנו היא שחוקים הדנים בסדרי הדין הפליליים אמורים להשתלב זה בזה על-מנת ליצור מערך חקיקה אחיד וקוהרנטי. ההרמוניה החקיקתית מחייבת שחוקים העוסקים באותה מאטריה - בענייננו, סדר הדין הפלילי - יעלו בקנה אחד. מקום שישנם שני פירושים אפשריים להוראת חוק, יש להעדיף את הפירוש אשר יאפשר את השתלבות ההוראה במערך החקיקה הכללי שבו היא נתונה (ראו א' ברק פרשנות במשפט, כרך ב, פרשנות החקיקה [12], בעמ' 327-331)".

(ראו גם: בג"צ 2778/11 בוריס קוסנוביץ נ' הוועדה למינוי שופטים [פורסם בנבו] (1.12.2011); בש"פ 5894/20 מדינת ישראל נ' מועתז דיבא, פסקאות 24-26 [פורסם בנבו] (16.09.2020)).

61. להשלמת התמונה, בהצעת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - המצאה, חיפוש ותפיסה), התשע"ד-2014, הוצע בסעיף 63 (המקביל לסעיף 35 לפסד"פ), להאריך את התקופה של החזקת התפוס בידי המשטרה למשך שנה, לנוכח המציאות הנוכחית, בה נדרש פרק זמן ארוך יותר להגשת כתבי אישום. עוד נקבע בסעיף 63(א)(1), שבית המשפט יהיה רשאי, לצוות על הארכת התקופה האמורה לתקופות **קצובות** נוספות, **שלא יעלו על שנה כל אחת**, בתנאים שיקבע.

62. אדגיש שוב, כי הדברים נאמרים בזירות הראויה ומעבר לנדרש, שכן כאמור לא מצאתי לאחר שערכתי את האיזונים בין האינטרסים הציבוריים המצדיקים המשך החזקת התפוסים לבין האינטרסים הפרטיים והאישיים של המשיבים וההגנה על זכות הקניין שלהם, שיש להורות על הארכה מעבר ל- 180 ימים בענייננו, זאת מבלי להתעלם מכך כי המבקשת הגיעה להסכמות עם חלק מן החשודים באותה פרשה להארכת תוקף החזקת התפוסים מעבר ל- 180 ימים. בנוסף, לא התרשמתי כי המשך תפיסת הרכוש תוביל לקריסה כלכלית ומיידית של המשיבים, זאת מבלי להתעלם מהפגיעה בקניינם של המשיבים וברווחתם, כאשר גם עומדת להם חזקת החפות.

סוף דבר

63. לאור שפורט, משתפסת הרכוש עודנה הכרחית להגשמת המטרה לשמה הוא נתפס, ומשלא מצאתי כי קיימת חלופה אחרת שפגיעתה במשיבים פחותה, ואשר ניתן להגשים דרכה את מטרת תפיסתו של הרכוש. ובשקלול האינטרסים, מצאתי כי בשלב זה, נוכח עוצמת החשד נגד המשיבים; חלקם בביצוע העבירות; קצב התקדמות החקירה; היקפן של העבירות ושווי התפוסים; ובהתחשב בסיכויי ההרשעה ופוטנציאל החילוט, הריני סבורה כי אין נקודת האיזון נוטה לכיוון המשיבים ויש להורות בשלב זה על הארכת משך החזקת התפוסים ב-180 ימים נוספים, שמניינם מתום ההארכה האחרונה, וזאת על מנת לאפשר פיקוח שיפוטי הדוק, כאשר על המבקשת להשקיע את מירב המאמצים על מנת שיתקבלו החלטות בתיק.

64. ברור כי נקודת האיזון הנערכת על ידי בית המשפט אינה סטטית, על פני ציר הזמן. ככל שחולפים הימים והתפוסים נשארים בידי היחידה החוקרת, הולכת ומתעצמת הפגיעה בזכות הקניין של המשיבים, ונהיר כי על בית המשפט לבחון בעתיד, בקשות דומות, תוך התייחסות לקצב התקדמות הטיפול בתיק.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

חומרי החקירה יוחזרו למבקשת באמצעות מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ג, 09 יולי 2023, בהעדר הצדדים.